

DOBOZI ESZTER

A legkorábbi jel

Biborkának

*Bűvös szavakban már kész volt a hír,
 hogy érkezel. A jelszavam, mikor
 kiválasztottam – oly sok éve már –,
 valaki fogta akkor is kezem,
 ahogy bebillentyűztem azt az öt
 betűt. S az ég! Az ég is így üzent,
 valahányszor megfestette a Nap
 pirkadatkor vagy napszállat előtt,
 és versemben hányszor leírtam én,
 hogy bíbor ég, ha éjszaka volt bent
 az agyamban is, nem csak odakint:
 kétely s remény váltólázaiban.
 Egy hatalmas Úrnak ahogy terült*

*palástja szerteszét a múlt idők
 igézetében, már abban is ott
 voltál, s gyermekek játékaiban,
 a bíborba-bársonyba öltözött
 kislányalakban: a képzeletem
 éter hullámaival ihletett
 képeiben – óvodások közül
 kihagyva-kitiltva. És majd aki
 eleinkről hagyott nyomot nekünk,
 Biborbanszületett Konsztantinosz
 neve volt az a legkorábbi jel,
 hogy megjössz – kicsi gyermek –
 majd közénk...*

Profán legenda

*Nem volt teherhordó számár,
 se József, se Mária. Hó
 világította út. S a Hold-
 fény. Így menekített anyánk.*

*Bár, hogy éjszaka vagy nappal
 volt-e, nem tudhatom, hiszen
 úgy voltam itt, mint aki nem
 levő. Élő ugyan, arccal*

*azonban még nem mutatta
 magát. Heródes-haraggal
 hogy támadjon egy ősz bakó,
 elég volt e rejtett való.*

*Ki elégedett lett volna
 halvaszületéssel is, kész
 ölni puszta gondolattal,
 s átkaival ma is kísért*

*ilyen-olyan alakokban.
 Gonosz ajkán a vigyorral
 most már mindörökre látom.
 Bosszúnak elég lesz, hogy rá*

visszanézek megbocsátón.